

prima instanță: S. Lazari

dosarul nr: 2ra-2124/14

instanța de apel: B. Bîrca, M. Ciugureanu, M. Moraru

ÎNCHEIERE

16 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Svetlana Novac

Oleg Sternioală

Ala Cobăneanu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Alexandru Brîncî

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Alexandru Brîncî împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2013 prin care a fost admis apelul declarat de Alexandru Brîncî și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 mai 2013, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 13 februarie 2013, Alexandru Brîncî a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului.

În motivarea acțiunii a indicat că în procedura executorului judecătoresc Maxim Romaliischi se află pentru executare documentul executoriu nr. 2-2324/2010 din 30 septembrie 2010, emis de Judecătoria sect. Buiucani, mun. Chișinău cu privire la încasarea de la „AS Scînteia” SRL în beneficiul lui Alexandru Brîncî a datoriei salariale în sumă de 6557 lei, care până astăzi nu este executat cu rea voință.

Cu referire la art. 356 Codul muncii, susține că aceste hotărâri se execută imediat.

Își întemeiază acțiunea în baza prevederilor art. 2 și art. 3 al Legii privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Solicită emiterea unei hotărâri cu privire la încasarea din contul Ministerului Justiției al RM în beneficiul său a sumei de 20000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 18 mai 2013 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2013 a fost admis apelul declarat de Alexandru Brîncî și menținută hotărârea primei instanțe.

La 07 mai 2014, Alexandru Brîncî a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului ca fiind depus în termenul prevăzut de art. 434 CPC, deoarece a luat cunoștință cu decizia motivată la 07 martie 2014, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată, pasibilă casării deoarece instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată (art. 432 al. (2) lit. a) CPC) și anume art. 356 Codul muncii care prevede că, hotărârea privind încasarea datoriei salariale se execută imediat.

Susține că instanța a interpretat eronat prevederile art. 2 și art. 3 din Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești nr. 87 din 21 aprilie 2011.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 18 decembrie 2013, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire nr. 5369 (f. d. 50).

Recurentul susține că a luat cunoștință cu decizia recurată la 07 martie 2014.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen, la 07 mai 2014.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Alexandru Brîncî nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Alexandru Brîncî, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Alexandru Brîncî ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Alexandru Brîncî se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii

Oleg Sternioală

Ala Cobăneanu